

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

13de mai 1894.

20de aarg.

„Sun lænede sig saa langt over stolarmen, at stolen pludselig veltede.“

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Ritende lektse.

Troens artikler.

Indledning.

ABC-klassen: 5 Mos. 6, 4: „Hør, Israel! Herren, vor Gud, Herren er en,“ og 1 Joh. 4, 8: „Gud er kjærlighed.“

Katekismus-klassen: } 5 Mos. 6 4, 1
 Forklaring-klassen: } Joh. 4, 8 og
 Matt. 28, 19: „I det I døber dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands navn.“

Prøve.

1. Hvorom handler katekismens anden part? Om troens artikler.
2. Hvad er troens artikler? Det er, hvad vi kristne betjender som vor tro paa Gud.
3. Hvad er Gud? Gud er en aand, som er evig, almægtig, alvidende, allestedsnærværende, hellig, retfærdig, sandtru og barmhjertig.
4. Hvad vil det sige, at Gud er evig? Han har altid været og bliver altid.
5. Hvad vil det sige, at Gud er almægtig? Han kan gjøre alt, hvad han vil.
6. Hvad betyder det, at Gud er alvidende? Han ved alt.
7. Og at han er allestedsnærværende? Han er tilstede overalt.
8. Hvad forståes under Guds hellighed? Han er ophøiet over alt ondt.
9. Hvori består Guds retfærdighed? Deri, at han betaler enhver efter hans gjerninger.
10. Hvad vil det sige, at Gud er sandtru? Han lyver ikke, men holder, hvad han lover.
11. Hvorfor kaldes Gud barmhjertig? Fordi han ynktes over os i vor nød.
12. Hvormange Guder er der? Kun en sand Gud (5 Mos. 6, 4).
13. Hvorledes har denne ene sande Gud aabenbaret sig for os i skriften? Som en treenig Gud: Gud Fader, som har skabt os, Gud Søn, som har gjenløst os, og Gud den Helligaand, som helliggjør os (Matt. 28, 19; Bbh 57).
14. Hvormange personer er der altsaa i den ene Gud? Tre: Faderen, Sønnen og den Helligaand.

Anmerkning til sp. 3. Læreren bør under behandlingen af Guds egenheder søge at paapege for børnene, hvad trost og formaning der ligger for os deri, at Gud er evig, almægtig o. s. v.

Lessons for the Sunday School.

Nineteenth Lesson.

THE ARTICLES OF FAITH.

Introduction.

ABC Class: Deut. 6. 4: "Hear, O Israel: The Lord our God is one Lord," and 1 John 4. 8: "God is Love."

Catechism Class: } Deut. 6. 4, 1 John 4.
Explanation Class: } 8, and Matt. 28. 19: "Baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

INSTRUCTION.

1. What does part second of the catechism treat of? Of the articles of faith.
2. What are the articles of faith? That which we Christians confess as our belief in God.
3. What is God? God is a spirit, who is eternal, almighty, all-knowing, omnipresent, holy, just, true, and merciful.
4. What does the Bible mean by calling God eternal? He has always been and shall always be.
5. Why is God called almighty? Because he is able to do everything that he will.
6. Why is God called all-knowing? Because he knows all things.
7. And omnipresent? Because he is everywhere present at the same time.
8. What is meant by God's holiness? He is exalted above all evil.
9. Wherin does God's justice consist? He renders to every one according to his works.
10. Why is God called true? Because he does not lie, but makes good what he has spoken.
11. Why is God called merciful? Because he pities us in our distress.
12. How many gods are there? Only one true God.—Deut. 6. 4.
13. How has this one true God revealed himself to us in Scripture? As a Triune God: God the Father, who has created us; God the Son, who has redeemed us; God the Holy Ghost, who sanctifies us.—Matt. 28. 19; B. H. 57.
14. How many Persons are there, then, in the one God? Three: The Father, the Son, and the Holy Ghost.

Note to Question 3.—In treating of the attributes of God, the teacher should call the attention of the scholars to the comfort and admonition we may draw from the fact, that God is eternal, almighty, etc.

Ombord paa de „tre venner“.

(Stutning.)

Da matrosen kom ned paa det nederste trin, for han forstrækket tilbage ved at se foran sig en liden, bleg og udhungret gut. „Na din lille fløier, skynd dig at komme ud herfra. Hvor mange er

der af eder? I vil faa smage tampen tilgavns. Fort op af stigen."

Ven blev staaende og forsøgte at tale, men hans tørre tunge klæbede sig bogstavelig fast til ganen.

Matrosen sprang op igjen af stigen, og forklarede, hvad han havde seet. Der kom flere til, og kaptainen befalede to matroser at gaa ned og bringe Ven op paa dækket.

Der stod han blændet af lyset og skjælvende, bare tænkende paa sin lille bror, som laa alene dernede.

Kaptainen saa, hvor forsulten og udmagret han var; venlig, men alvorlig lagde han sin haand paa guttens skuldre.

"Sig nu bare sandheden, gutten min, saa behøver du ikke at være bange. Hvor mange er I dernede?"

"Det er bare Georg, min lille bror. Men hjære, slaa ham ikke, for han er saa syg. Det er mig, som har skylden; jeg er jo den ældste."

"Saa er der bare en gut til. Kom bring ham straks op."

Tom skyndte sig ned ad stigen for at efterkomme kaptainens befaling.

Men Ven kunde ikke længere holde sig oppe, han faldt om paa dækket og laa der uden bevidsthed. Kaptainen lod straks skibslægen hente, medens han sendte emigranterne, som havde fløkket sig omkring ham, bort.

Tom kom nu tilbage, han havde ikke faaet gutten dernede til at røre sig, han var vist svært syg.

De gik nu to ned for at bære ham op, men ubevægelig laa lille Georg der. Alle doktorens forsøg var forgjæves, Georg var død.

Alle stod stille og alvorlige. Ven var baaret ned og bleven lagt paa en seng.

"Tror De, doktor, at den stakkars gut er død af sult?" spurgte en ældre herre.

"Nei dertil er der for kort tid, siden vi forlod Glasgow, men det ser ud til, at de har lidt nød i længere tid."

"Jeg kunde have lyst til at tage mig af broderen, tror De han kan komme sig, doktor? De ved, jeg kan bestjæftige mange gutter ved min forretning i N. w York."

Doktoren mente, at der ikke var grund til frygt for B.n.

Klar og straalende oprandt den følgende

dag, solen skinnede, havet laa stille og speilblankt, og „tre venner“ gled stolt og rolig henimod det fjerne vesten.

Der var bebægelse ombord, ordning af sæder og andet; det var tydelig, at her skulde foregaa noget usædvanligt. Passagererne kom stille op paa dækket og indtog sine pladse. En flokke ringte, skibet lagde bi, og hele mandskabet kom op paa dækket. Kaptainen aabnede sin hønnebog og læste de smukke, gribende ord, som den engelske kirke anordner ved en begravelse tilsjøs.

Ven var ikke tilstede, han var for svag og laa nede i kahytten. Men han vidste, hvad der foregik, og da han hørte plasket i vandet, forstod han, at det var lille Georgs legeme, som blev sænket ned i den dybe grav, og han holdt de afmagrede hænder for sine øine og græd bitterlig. Georg, den eneste, som holdt af ham i verden!

Han hørte nogen røre sig, der stod en dame hos ham og saa mildt og kjærlig paa ham. Hun forsøgte at tale med ham om opstandelsen og livet bag graven; han forstod vel ikke alt, men deltagelsen og kjærligheden, som stod at læse i hendes ansigt, den forstod han og var taknemmelig for den.

Det gik ham godt der over i det fjerne vesten. Han er nu en voksen mand og har erhvervet sig kundskaber. Han har mange gutter i sit arbejde, men han glemmer aldrig den tid, da han forsulten og barbenet vankede om paa Glasgows gader, og da hans eneste ven i verden var hans lille bror Georg med det kjærlige, trofaste hjerte.

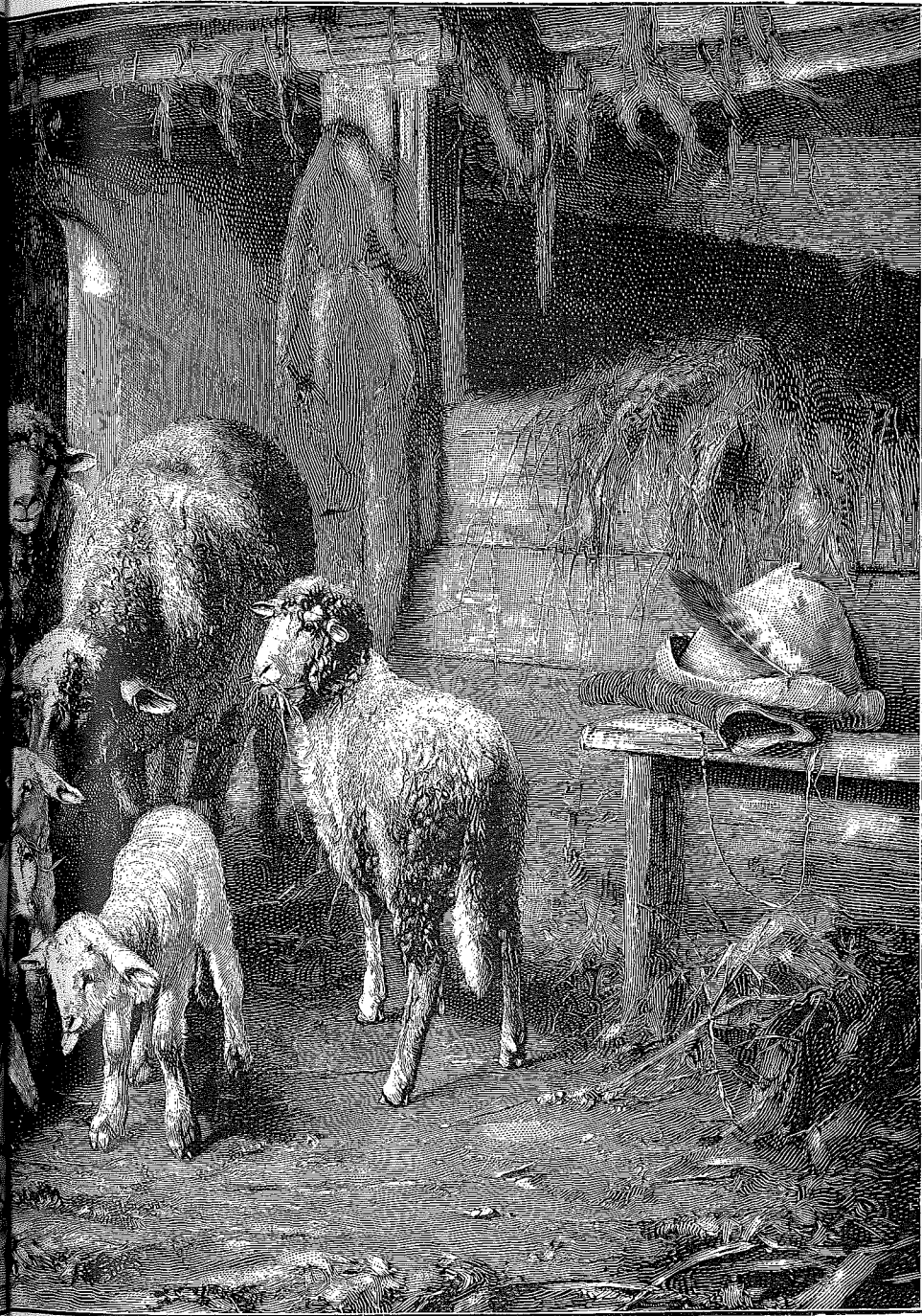
Og for Georgs skyld gaar ingen fattig, venneløs gut uhjulpen fra hans dør; mange er de, som ved ham er frelste fra nød og elendighed.

Kattepus, som var dødsdømt.

(Med billede.)

Mina var paa hjemveien fra skolen, sul-
ten som en liden ulv, og tænkte med
glæde paa middagsmaden, som stod
og ventede paa hende i hjemmet. Hun havde
ikke mere end ti minutters vei hjem, og ikke
længere end det var, kunde hun naturligvis
gaa fra og til skolen hver dag. Blot naar
det var rigtig slygt veir, kunde det hælde,
at hun fik hjøre.

aaende.

Medens hun saaledes gik hjemover, hørte hun fra en liden dam i nærheden et plask, som om en sten blev kastet i vandet. Straks efter kom en liden gut hoppende over gjerdet lige ved hende. Han skyndte sig alt, hvad han kunde, og saa ikke ud til at have rigtig god samvittighed.

Han lagde merke til, at Mina fulgte ham med øinene, og antog, at hun havde seet, hvad han nylig havde foretaget sig henne ved dammen. Som følge deraf sagde han, idet han skyndte sig forbi Mina.

„Jeg fik 5 cents for at gjøre det.“

Han forklarede ikke nærmere, hvad han havde faaet 5 cents for at gjøre; han mente som sagt, at Mina havde seet det hele, og skyndte sig bort, saa hurtigt han kunde.

Mina blev staaende og se efter ham og studerte paa, hvad det var, han kunde have ment.

Tilfidsft besluttede hun sig til at klybe over gjerdet og gaa hen til dammen for at se, om hun kunde opdage noget.

Hun var ikke kommen mange skridt paa den anden side af gjerdet, før hun kom med et udbrud af forstrækkelse, kastede sine skolesager fra sig og styrkede hen til kanten af dammen; thi hun havde faaet øie paa en liden katunge, som laa i vandet og kjæmpe for livet.

Paa en eller anden maade, hun kunde efterpaa ikke rigtig gjøre rede for, hvorledes hun havde haaret sig ad, lykkedes det hende at faa det stakkars lille dyr iland; men hun var gennembaad paa fødderne og hendes kjole dryppede, da hun gik hen og satte sig i græsset for at tørre det lille dyr med sit forklæde og klappe og kjæle det.

„Den strækkelige gut!“ maatte hun udbrøde for sig selv, medens hun gik hjemover med katungen i sit forklæde, bøggerne under armen og den vaade kjole dinglende om benene. „Naar jeg træffer ham igjen, skal han nok faa høre sandheden.“

Mina syntes altid, at det var saa hyggeligt, naar hun sad ved sin moders side og spiste til middags; hendes mama havde da altid noget at fortælle, og til gjengjæld maatte Mina fortælle baade det ene og det andet fra stolen. Munden pleiede som regel ikke at staa længe paa den lille pige, men idag var hun usædvanlig stille. Moderen fik ikke andet svar end ja og nei af hende.

Hun havde ikke lagt merke til hendes vaade kjole, men kunde ikke forstaa, hvad der var ibeien med barnet; tilslut vilde hun netop til at spørge hende, om hun ikke var frist, men idetsamme begyndte Mina flammende at bede:

„Mama, kan jeg faa lov til at have en liden kattepus?“ Idet hun sagde dette, blev hun rød over hele ansigtet, for dette var et spørgsmaal, som hun var kommet med flere gange tidligere, og svaret havde altid været et bestemt „nei“; fru Berle kunde nemlig ikke lide katte.

„Nei, mit kjære barn, det har jeg ingen lyst paa. Du har jo dine kaniner og faar nøie dig med dem.“

„Snilde mama, du maa endelig lade mig faa lov til det!“

Moderen rystede paa hovedet og satte op en saadan ubønhørlig mine, at Mina fik taarer i øinene.

Jeg vilde det saa gjerne — saa gjerne“, fik Mina frem, medens hun ubemerket klappe katungen, som hun hele tiden havde gjemt paa sit fang; graaen begyndte nu at komme i halsen paa hende.

Efter disse ord fulgte der et øieblikks tausshed, hvori hverken moder eller datter sagde et ord. Men da blev pludselig stillheden afbrudt ved et „miau“ under bordet. Mina blev purpurrød i ansigtet, og hun sendte moderen et bønfaaldende blik. Fru Berle var bleven i højeste grad forbauset, men tilslut gik den strenge mine i hendes ansigt over til et smil.

„Kom og lad mig se den“, sagde hun. Mina skyndte sig op og lagde med en straalende mine det lille dyr i moderens hænder; hun forstod, at hun nu havde vundet seier. Hun fortalte sin lille historie, og moderen kom ikke med flere indvendinger.

* * *
Næste morgen var Mina nede en hel time, før de skulde spise frokost. Det var noget usædvanligt; hun pleiede ellers hellere at være forsent end fortidlig oppe. Men idag var det den kjære kattepus, som øvede sin tiltræking, og klokken halv otte om morgenen sad hun i en lænestol henne ved ovenen og legte med den lille katunge, som tumlede sig om paa gulvet ved hendes fødder.

Mina syntes, at hun aldrig havde haft saa megen moro som at lege med den nyde-

lige lille pusekat; hun lænede sig over stolarmen og drog sit lommetørklæde frem og tilbage paa gulbet, forat katten skulde hoppe efter det. Men medens hun holdt paa hermed, lænte hun sig saa langt over stolarmen, at stolen pludselig veltede, og den lille pige styrtede lige mod ovnen. Hun fik et voldsomt stød i hovedet, saa hun tabte bevidstheden og blev liggende saaledes, at hendes haar laa lige mod selve ovnen.

En stund efter kom moderen ind. Hun kjendte fra sivebærelset lugten af svid og kunde ikke forstaa, hvad det var. Men da hun tilslut kom ind i spisestuen, blev hun ikke lidet forstrækket ved at finde sin kjære lille pige liggende bevidstløs henne ved ovnen. Hun udstødte et forstrækkelsens skrig og styrtede hen og løstede hende op.

Da Mina atter kom til sig selv, fandt hun sig liggende paa sofaen og moderen ifærd med at bade hendes tindinger med koldt vand, medens begge tjenekepigerne stod ved siden.

„Hvorledes er det med dig?“ spurgte moderen i en bekymret tone. Mina tog haanden til panden, som var hovnet sterkt op efter stødet, og derpaa bag i nakken, — hendes delige krøller var aldeles fordærvede, Et øieblik syntes hun høist forstrækket, men saa lysnede pludselig hendes ansigt, idet hun sagde:

„Na, det er ikke forligt, mama. Men hvor er kattepus?“ Snart havde hun den nydelige lille katunge i sine arme, og den bragte hende til at glemme baade den hovne pande og de ødelagte lokker. Og længe efterat hvert spor af hin ulhyggelige time var forsvundet, var kattepusen hendes trofaste ven og legekamerat.

Et levende ur.

In dag, da vi gik for at besøge nogle kristne bondefamilier, fortæller missionær Suc fra en reise i Kina, „traf vi i nærheden af en gaard en liden gut, som gjætede en bæffel. Vi spurgte ham i forbigaaende, om det ikke snart var middag. Han saa op i veiret, men da himmelen var overstyret, kunde han ikke saa noget svar.

„Vent et øieblik, jeg skal snart kunne

fige det.“ Med disse ord løb han til gaarden og kom efter nogle minutter tilbage med en kat under armen.

„Det er ikke middag endnu, se bare her.“ Han aabnede kattens øine og viste os dens pupiller.

„Da vi ikke ved at vise vor ubidenhed vilde give os tilkjende som udlændinger, takkede vi for oplysningen og fortsatte vor vej, skjønt vi slet forstod denne nye maade at saa vide, hvad klokken var.

„Men da vi kom frem til en kristen familie, bad vi om oplysning og fortalte om gutten og katten. Straks fangede man et par katte og viste os nu, hvorledes kattens pupiller mod middagstid trækker sig mere og mere sammen, og at, naar solen staar midt paa himmelen, er de saa smaa, at de ser ud som en smal strek tvært over øiet. Efter middagen udvider de sig igjen lidt efter lidt. Vi undersøgte ikke mindre end fem katte, og alle viste, at det var ledet over middag.“

Den kristnes anker.

Et overhændigt veir holdt et fartøi paa at drive iland paa den jydste kyst.

Nogle saa øieblikke — og alt vilde være forbi. Ombord var der forvirring og fortvilelser kun en mand var rolig. Han havde været den ibrigste ved redningsarbejdet; men da nu undergangen var saa nær, saa han den trøstige i øinene. En af hans kamerater sagde: „Ved du da ikke, at vi har mistet ankeret og driver paa land?“

„Det ved jeg“, sagde han; „men min sjæls anker er fast.“ Han mente det haabets anker, som gaar „indenfor forhænget“.

Har du kastet dit anker der, da vær rolig. Du frygter Gud, men ingen anden. Du har hans forjættelser, de trofaste og sanddrue.

Mistænkksomhed er synd mod det ottende bud; thi mistænkksomhed er et falskt vidnesbyrd eller en bagvaskelse af næsten i hjertet.

En kristen er som maanen, enten i tiltagende eller aftagende. — [St. Bernhard.

En edderkops madlyst.

Et er utroligt, hvad en edderkop er istand til at forføre. Saaledes beretter en, der havde indespærret den i et bur og nøie pasjet paa den, følgende om dens madlyst. Til frokost spiste den ikke mindre end fire gange saa meget som den selv veiede, til middag det nidobbelte af dens egen vægt, og til aftenst det trettendobbelte deraf. Hvis et menneske, med en vægt af omtrent 160 pund, spiste forholdsvis ligesaa meget, vilde han til frokost behøve en hel stor okse og til middag foruden en okse desuden et halvt dusin store fede sauer, og til aftenstmad to okser, otte sauer og fire grise.

Vaaren kommer.

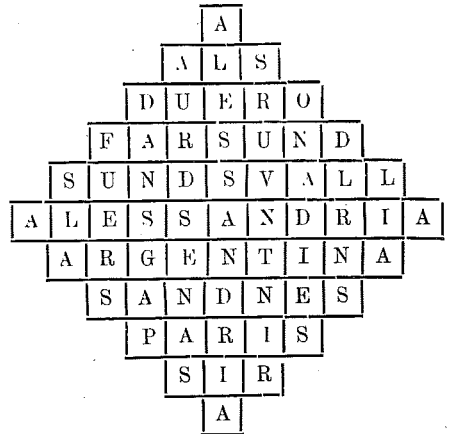
Mu kommer vaaren! Læg merke til de første vaartegn og lad dem glæde eder. Lyt til lærken og alle de andre trærfugle, naar den ene efter den anden vender tilbage fra sydens lande, og lader sin kvinden høre. Og iher maa du lægge merke til maalkrosten; nei hvor vakkert dens toner lyder gjennem skoven! Kender du endnu ikke dens sang, saa maa du endelig faa nogen til at lære dig den.

Dg glæd eder ved det første spirende grønt og de første blomster, som pryder marken. Dg betragt daglig træerne, eftersom de be-

gynder at sætte knop og spire og grønnes. Læg særlig merke til birken, naar den staar der saa vidunderlig deilig i sin vaardragt.

Overalt i naturen begynder der snart at røre sig liv. Saa mange ofrer ikke Guds deilige natur hoerken et blif eller en tanke. Sigm dem ikke; de gaar derved glip af menenskeltvets skønneste glæder.

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 15.

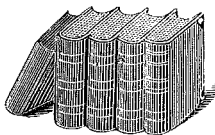

Opløsning paa billedgaaden i nr. 17.

Skæv ordentlig regnskab af underordnede over de penge, der er leverede til dem.

Billedgaade.

erg

ev

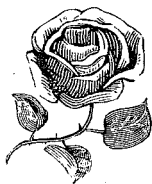

o
st

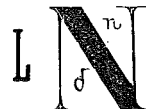
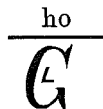
gb

e

nb

g.